

STEVE GULLICK

'God save The Kinks'

El veto a actuar als EUA va reforçar la insularitat del grup i va consolidar la vocació de Davies com a cronista pop de la vida anglesa

|| **RAFAEL TAPONET**
BARCELONA

Com acabar amb el somni americà d'un cop de puny. El 23 de juliol de 1965, The Kinks es preparaven per participar en el programa de l'ABC *Where the action is* quan un representant del sindicat de músics es va acostar a Ray Davies i li va exigir que omplís un formulari abans de sortir a actuar. El tipus va triar un mal moment. Exhaust pel ritme atzarós de la seva primera gira nord-americana, fart dels incompliments del seu mànager Larry Page i deprimat per veure's lluny de la seva dona i de la seva filla acabada de néixer, Davies no estava el que se'n diu complaent, i es va negar a firmar. L'home del sindicat es va prendre la displicència del músic anglès com un atac al mode de vida americà: «**Sou una colla de titelles comunistes** -va remugar-. **Quan els russos dominin la Gran Bretanya, no vingueu a demanar la nostra ajuda**». El líder de The Kinks li va respondre amb un *crochet* amb la dreta. Poques setmanes després, una carta anunciava que al grup se li retirava indefinidament el permís per actuar als EUA.

Farts que els preguntessin si eren nois o noies, es dedicaven a jugar a l'equívoc sexual

Els dos millors discos de la banda van fracassar amb estrèpit a l'altre costat de l'Atlàntic

Gira accidentada

Aquell cop de puny va ser només el cop de gràcia a una gira trufada d'incidents. La calamitosa organització es va traduir en concerts impagats i cancel·lacions d'última hora, i l'actitud desinhibida dels músics (que, cansats que els preguntessin jocosament si eren nois o noies pels seus cabells llargs, es dedicaven a jugar a l'equívoc sexual i a coquetejar entre ells en escena) va topar amb la intransigència moral dels promotors i de bona part del públic. La qüestió de fons potser era que, el 1965, The Kinks resultaven massa anglesos per a Amèrica.

Des que van aparèixer a l'univers pop lluint la moda eduardiana, amb jaquetes vermelles de caça, el quartet comandat pels germans Ray i Dave Davies es va distingir de la resta del contingent de bandes britàniques de rhythm and blues per una insubornable anglicitat. Com els seus companys de camada, també es van foguejar versionant Chuck Berry i Bo Diddley, però mai van semblar esforçar-se a sonar com els seus ídols del altre costat de l'Atlàntic. Ray no ocultava al cantar el seu accent del nord de Londres i, així que va adquirir soltura com a escriptor, va començar a ambientar les seves cançons en llocs com el Soho londinenc o el camp en lloc de fer-ho a Memphis o Kansas City.

El veto nord-americà va acabar de determinar el seu destí com a imbatible cronista de la vida anglesa, sempre debatent-se entre la crítica mordaç i la visió nostàlgica. La primera cançó que va compondre després de la frustrada gira. *A well respected man* (un afilat retrat de la hipocresia i les frustracions de la classe adinerada), exhibia sense dissimular la influència del *music hall* britànic dels 30 i 40 i va inaugurar una gloriosa sèrie de pinzellades de realisme social en clau pop (*Dedicated follower of fashion*, *Sunny afternoon*, *Dead end street*, *David Watts*, *Waterloo Sunset...*) que van desembocar en dues obres mestres incontestables: *The Kinks are The Village Green Preservation Society* (un disc «**sobre amistats perdudes, cervesa de barril, motards, bruixes encantades i gats voladors**», tal com el va definir el mateix Davies en la seva autobiografia *X-Ray*) i *Arthur or the decline and fall of the British Empire* (una mirada a l'experiència de la classe treballadora britànica al segle XX). Són els dos millors discos de The Kinks. Tots dos van fracassar estrepitosament als Estats Units. ≡

The Kinks, amb Ray Davies de líder (en primer pla).

La prohibició va enfonsar la carrera comercial del grup als EUA fins ben entrats els anys 70.

Més endavant, Davies va viure a Nova York i a Los Angeles. El nou segle el va enganxar a Nova Orleans, on el gener del 2004, quan perseguia uns lladres que havien robat la bossa de la seva acompanyant, va rebre un tret en una cama que va estar a punt de costar-li la vida. La convalescència, assenyala, li va permetre reflexionar sobre la seva vida i sobre la seva relació amb Amèrica. «Gairebé totes les cançons ja estaven escrites abans que es publicés el llibre», apunta, tot i que admet també que l'autobiografia li ha servit com a «material de referència» i «catalitzador creatiu».

CAVALLER DE L'IMPERI BRITÀNIC // L'exlíder de The Kinks, fi observador de la realitat anglesa (i responsable d'encertades pulles a la família reial com *Victoria* i *She's bought a hat like Princess Marina*), és, des del mes de desembre passat, sir Raymond Douglas Davies. La reina Isabel el va nomenar cavaller de l'Imperi britànic pels «seus serveis a les arts»; una recompensa que el músic va acceptar, aclareix, «per la família, pels fans i per tots els que em van inspirar a l'hora d'escriure». I afegeix: «La veritat és que jo sempre m'he considerat un *outsider*». ≡

idees

RAMÓN
De España

La perdició dels homes

Coneixem, principalment, l'escriptora britànica **Daphne du Maurier** (1907-1989) per la seva novel·la del 1938 *Rebeca* i per l'adaptació cinematogràfica d'**Alfred Hitchcock**, que també es va basar en un dels seus relats curts per dirigir *Els ocells*. Posteriorment, **Nicolas Roeg** es va inspirar en un dels seus contes més aterridors per rodar l'excel·lent *Don't look now*. La *New York Review of Books* va publicar una antologia dels seus relats que no s'ha traduït a l'espanyol: costa trobar els llibres de **Du Maurier** a les nostres llibreries, per això s'agraeix la recent publicació de *Mi prima Rachel* (1951) per part d'Alba.

Jo diria que **Du Maurier** va ser un precedent del que ara es coneix com a *domestic noir*, subgènere negre practicat majoritàriament per dones, amb trames que es desenvolupen a la llar o algun altre entorn plàcid (vegeu *La noia del tren*, de **Paula Hawkins**, i *La viuda*, de **Fiona Barton**). Si a *Rebeca* la protagonista era una harpia considerable adorada pel tòtil del seu viudo, el senyor De Winter, i la seva sàfica majordoma, la senyora Danvers, a *Mi prima Rachel*, una al-

Daphne du Maurier va ser un precedent del que ara es coneix com a 'domestic noir'

tra mostra d'insòlita i fascinant misogínia femenina, la perdició dels homes -uns enzes disposats a creure's qualsevol cosa en els textos de la nostra autora- és una viuda italo-britànica que primer fascina el cosí i tutor del narrador i posteriorment aquest, determinada a arruïnar-los i, si cal, enviar-los a la tomba (amb la complicitat d'un italià sinistre anomenat Rainaldi).

El punt de vista de **Du Maurier** sobre les seves companyes de sexe és dels que donen pàbul a la teoria masculista que l'amistat entre dones és impossible. Per a la nostra autora, l'home és un babau sense solució, i la dona, una espècie de *vagina dentata* que, sota una aparença de dolçor, amaga un monstre d'avarícia, ambició i egoisme. Una visió no gaire feminista, certament, però capaç de produir artefactes tan recargolats com *Rebeca* i *Mi prima Rachel*. I, en el fons, una visió desesperada de la condició humana en què l'home mereix ser la víctima de la dona sense escrúpols. ≡